

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Έξι ημέρες πριν από το Πάσχα ήρθε ο Ιησούς στη Βηθανία, όπου έμενε ο Λάζαρος, που είχε πεθάνει και ο Ιησούς τον ανέστησε από τους νεκρούς. Ετοίμασαν λοιπόν εκεί για χάρη Του δείπνο. Ο Χριστός κάθεται ανάμεσα στον Σίμωνα τον λεπρό, τον οποίον είχε θεραπεύσει, και στον Λάζαρο, τον οποίον γύρισε από τον άλλο κόσμο. Είναι αρχηγός λοιπόν της ζωής και του θανάτου. Η Μάρθα, αδελφή του Λαζάρου, υπηρετούσε από αγάπη προς τον Θεάνθρωπο και με κόπο. Μεγάλος ο μισθός όσων πράττουν το ίδιο και με ανιδιοτέλεια, σε οποιαδήποτε διακονία κι αν είναι. Τότε η Μαρία πήρε μια φιάλη από το πιο ακριβό άρωμα και άλειψε από ευγνωμοσύνη τα πόδια του Ιησού, αφού πρώτα έριξε και στο κεφάλι Του. Δεν δίστασε μάλιστα να λύσει τα μαλλιά της και να σκουπίσει με αυτά τα πόδια του Κυρίου. Όλο το σπίτι γέμισε τότε με την ευωδία του μύρου. Η τελευταία αυτή πληροφορία του ευαγγελιστή Ιωάννη υποδηλώνει τον αυτόπτη μάρτυρα των γεγονότων.

Λέγει τότε ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, αυτός που σκόπευε να τον προδώσει: “Γιατί να μην πουληθεί αυτό το μύρο για τριακόσια αργυρά νομίσματα, και τα χρήματα να διανεμηθούν στους φτωχούς;” Αυτό το είπε όχι γιατί νοιαζόταν για τους φτωχούς, αλλά γιατί ήταν κλέφτης, και συχνά κρατούσε για τον εαυτό του από τα χρήματα που έβαζαν σε κοινό ταμείο για αγαθοεργίες. Είπε τότε ο Ιησούς: «Άφησέ την ήσυχη. Αυτό που κάνει είναι για την ημέρα του ενταφιασμού μου. Οι φτωχοί πάντοτε θα υπάρχουν κοντά σας, εμένα όμως δεν θα με έχετε πάντα». Ο Κύριος ελέγχει στο σημείο αυτό όχι τον σκοπό του Ιούδα, δηλαδή το συμφέρον και την κλοπή, αλλά τα λόγια του, αφήνοντας έτσι περιθώρια για να μετανοήσει. Ακόμη, αυτό που είπε ο Χριστός ήταν μια εκ νέου προετοιμασία όλων για το μαρτύριό Του. Στην ουσία τούς λέει πως «η Μαρία από τώρα άρχισε να εφαρμόζει τα νεκρικά έθιμα για την κηδεία μου, που θα επακολουθήσει πολύ σύντομα». Με τον τρόπο αυτό, ο Χριστός καθιστά προσεκτικούς τους χριστιανούς στο να έχουμε διάκριση και να μην υποτιμούμε τα πνευματικά εις βάρος των υλικών αγαθών.

Πλήθος πολύ από τους Ιουδαίους της πόλεως έμαθαν ότι ο Ιησούς βρίσκεται εκεί και ήρθαν για να δουν, όχι μόνο αυτόν αλλά και τον Λάζαρο, που τον είχε αναστήσει από τους νεκρούς. Γι’ αυτό οι αρχιερείς αποφάσισαν να σκοτώσουν και το Λάζαρο, επειδή εξαιτίας του πολλοί Ιουδαίοι εγκατέλειπαν αυτούς και πίστευαν στον Ιησού. Ήσαν επομένως οι αρχιερείς και Φαρισαίοι επαναστάτες κατά του θελήματος του Θεού. Αν και γνώριζαν την πλήρη αθωότητα, τα μοναδικά θαύματα και το μεγαλείο του Ιησού, σκόπευαν να τον θανατώσουν, εναντιωμένοι στα σωτήρια σχέδια και τη Χάρη του Υψίστου.

Την άλλη ημέρα, το μεγάλο πλήθος που είχε έρθει για τη γιορτή του Πάσχα, όταν άκουσαν ότι έρχεται ο Ιησούς στα Ιεροσόλυμα, πήραν κλαδιά φοινικιάς, σύμβολα δηλαδή νίκης, και βγήκαν από την πόλη να τον προϋπαντήσουν. Στην ιστορία, ο λαός συνήθως κατέχει την αλήθεια, όχι οι άρχοντες και εξουσιαστές. Και κραύγαζαν: “Δόξα στο Θεό! Ευλογημένος αυτός που έρχεται σταλμένος από τον Κύριο!”. Τον αναγνώριζαν επομένως ως τον αναμενόμενο Μεσσία και ως περισσότερο από προφήτη.

Ο Ιησούς είχε βρει ένα γαϊδουράκι και κάθισε πάνω του, όπως λέει η Γραφή: «Αλαλάξτε από χαρά, κάτοικοι της Ιερουσαλήμ! Νάτος ο βασιλιάς σας, Έρχεται. Είναι δίκαιος και σώζει. Είναι πράος, και κάθεται πάνω σε πουλάρι. Θα συντρίψει τα τόξα τα πολεμικά και θα εγκαταστήσει την ειρήνη ανάμεσα στα έθνη. Η εξουσία του θ' απλώνεται ... ως τις άκρες της γης». Τα παραπάνω δεν τα κατάλαβαν τότε οι μαθητές Του, αλλά μόνο όταν έλαβαν εξ ύψους την Χάρη του Παρακλήτου. Όπως και το άλλο προφητικό, που είπε πριν σταυρωθεί και εκτελεστεί: «Γκρεμίστε τον ναό αυτόν και σε τρεις μέρες εγώ θα τον ανοικοδομήσω», εννοώντας τον τριήμερο σωματικό θάνατο και την ένδοξη έγερσή Του, αλλά και τη θεότητά Του.

Στα Ευαγγέλια διασώζονται να έχουν γίνει από τον Ιησού, στα τρία χρόνια της δημόσιας παρουσίας Του, τρεις νεκραναστάσεις, με τις οποίες δίνει το πρώτο χτύπημα στη εξουσία του θανάτου και προμηνύει την οριστική συντριβή του άδη με τη δική Του ανάσταση: Η ανάσταση του γιου μιας χήρας στην κωμόπολη Ναΐν, που σημαίνει «ομορφιά» και βρίσκεται κοντά στο όρος Θαβώρ. Φάνηκε έτσι ότι πραγματικά και αιώνια νέος και μοναδικά όμορφος είναι φύσει μόνο ο Θεός και θέσει όσοι ενώνονται μαζί του δια της Θείας Ευχαριστίας. Ακόμη, ότι η μεταμόρφωσή Του στο Θαβώρ πιστοποιεί και το δικό μας φεγγοβόλημα δια του ακτίστου φωτός, όταν και όσο ακολουθούμε τις εντολές Του. Η δεύτερη περίπτωση ανάστασης αφορά την κόρη του αρχισυνάγωγου Ιαείρου και η τρίτη περίπτωση την ανάσταση του Λαζάρου. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Ιησούς ξεκίνησε τα θαύματά του στο τραπέζι του γάμου της οικογένειας που τον προσκάλεσε (στην Κανά) και τα ολοκλήρωσε πάλι σε μια οικογένεια (του Λαζάρου και των αδελφών του, Μάρθας και Μαρίας). Η ανάσταση μάλιστα του Λαζάρου ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι της οργής των αρχιερέων και των Φαρισαίων εναντίον του Θεανθρώπου.

Ο Χριστός καθυστέρησε επίτηδες δύο ημέρες την παρουσία Του στην κηδεία του Λαζάρου για να δουν όλοι το θαύμα και να πιστέψουν ότι είναι ο νικητής του θανάτου. «Κοιμάται ο Λάζαρος, είπε στους μαθητές Του, και πάω να τον ξυπνήσω» (Ιω. 11,11). Όταν τον προϋπάντησε η Μάρθα, της είπε: «Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή. Εκείνος που πιστεύει σε μένα κι αν πεθάνει θα ζήσει. Και καθέννας που ζει και με εμπιστεύεται δεν θα πεθάνει ποτέ» (Ιω. 11,25-26). Ας προσέξουμε ότι δεν λέει ο Χριστός «εγώ σας δίνω την ανάσταση», αλλά «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ η ανάσταση», όπως και σε άλλο σημείο ο ευαγγελιστής Ιωάννης επισημαίνει: «Όποιος έχει τον Υιό έχει τη ζωή. Όποιος δεν έχει τον Υιό του Θεού, δεν έχει τη ζωή» (Α' Ιω. 5,12). Το νόημα της ζωής επομένως και η πραγματική ελευθερία, η σωτηρία από τη φθορά και το φόβο του θανάτου, από τον εγωισμό και τα μίσση, από την άρνηση της αλήθειας και της αγάπης, δεν βρίσκεται στις διάφορες ιδεολογίες ή στα πολιτικά προγράμματα, αλλά σε ένα πρόσωπο, που λέγεται Ιησούς Χριστός. Αυτός και μόνο μπόλιασε τα εγκόσμια με την ζωοποιό Του χάρη και στη συνέχεια δια της Πεντηκοστής, μέσω του Αγίου Πνεύματος, «τα πάντα καινά ποιούνται».

Ο Χριστός μπροστά στο θάνατο του Λαζάρου δάκρυσε. Έδειξε έτσι ότι είναι τέλειος άνθρωπος, αλλά και με την έγερση του τετραήμερου νεκρού Λαζάρου (‘Λάζαρε δέυρο έξω’), που πραγματοποίησε αμέσως μετά, έδειξε ότι είναι και Θεός, δηλαδή Θεάνθρωπος. Οι αρχαίες μυστηριακές θρησκείες δίδασκαν ότι η απολύτρωση από τον θάνατο επιτυγχάνεται έξω από την ιστορία. Άλλες

διδασκαλίες έλεγαν ότι μόνο η ψυχή επιβιώνει. Άλλοι θεωρούσαν ως φυσικό γεγονός τη συμφιλίωση με το θάνατο. Ο Ιησούς δεν προσπάθησε να καταργήσει το θάνατο, ούτε να συμφιλιωθεί μαζί του. Θέλησε να δείξει όμως ότι ΑΥΤΟΣ ΜΟΝΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΞΕΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ Η ΑΙΩΝΙΑ ΖΩΗ.

Ο Χριστός σε όλους μας λέγει: «Ελάτε σε μένα όλοι όσοι κοπιάζετε και είστε φορτωμένοι, και εγώ θα σας ξεκουράσω. Σηκώστε πάνω σας το ζυγό μου... γιατί είμαι πράος και ταπεινός στην καρδιά, και οι ψυχές σας θα βρουν ξεκούραση. Γιατί ο ζυγός μου είναι απαλός, και το φορτίο μου ελαφρύ». Άλλωστε η πραγματική αγάπη διώχνει τον φόβο και φέρνει την χαρά. Χειρότεροι είναι βέβαια οι φόβοι εκ της απιστίας, διότι δεν τελειοποιούν την ύπαρξη, οδηγούν πολλές φορές σε κατάθλιψη και απελπισία, και απομακρύνουν από το νόημα της ζωής. Ο Χριστός, τέλος, έρχεται βραδέως στη ζωή της ανθρωπότητας, όπως αργά βαδίζει ένα πουλάρι, αλλά με σίγουρα και σταθερά βήματα και κομίζων τον στέφανο της νίκης, σε όσους ταπεινώνονται, αγαπούν, και θυσιάζονται υπέρ της του κόσμου ζωής, όπως Εκείνος μάς υπέδειξε.